

på allt för kort tid; äfv. allt för inskränkt, kort, ofullständig, ej nog omfattande.

KNAPPHÄNDIGHET, f. 5. Allt för stor skyndsamt, brådska, som ej medgifver fullkomlig riktighet, fulländning. *Processen afgjordes i största k.*

KNAPPHÄNDIGT, adv. Allt för hastigt.

KNAPPLAF, m. 2. pl. — *lafvar*. (bot.) Ett lagslägte. Coniocybe.

KNAPPMAKARE, m. 5. Handverkare, som förfärdigar med ylletråd, kamelgarn, silke eller bomullsgarn öfverdragna knappar. — *Ss. Knappmakarbete.*

KNAPPMAKERI, n. 3. Knappmakares handverk eller skrä.

KNAPPNÅL, f. 2. Litet, i ena ändan uddigt stift af messings- eller jerltråd, med ett i andra ändan påsatt rundt hufvud (Knapp), och som begagnas att dermed fästa ihop hvarjehanda föremål, isynnerhet kläder. — *Ss. K-shufvud, -sknapp, -smakare.*

KNAPPNÅLSSTIFT, n. 5. Ett slags knappnål, ungefär $\frac{3}{4}$ tum långa, men mycket tjocka och med stora hufvuden.

KNAPPRAD, m. 3. Rad af knappar på ett klädesplagg.

KNAPPS! int. Utrop, hvarigenom betecknas, att någonting hastigt afslås, t. ex. blomhufvuden.

KNAPPSÅF, m. sing. (bot.) En art Säf. *Scirpus palustris*.

KNAPPT, adv. 1) Så noga, så nått, så litet, att intet blir öfver; nått och jemt. *Det räcker k. till. Hafva k. om tid. Det var k. tilltaget.* — 2) Allt för sparsamt. *Lefva k.* — 3) Med möda, med svårighet, svårligen, nått och jemt. *Han kan k. stå på fötterna. Det lönar k. mödan. Det tror jag k.* [Knapt.]

KNAPRA, v. n. 1. Äta på någonting hårdt och mört. *K. på en skorpa, en brödkaka.* — *Knarande*, n. 4.

KNARKA, v. n. 1. Frequentativ af *Knarra*. Se d. o. 1. — *Knarkande*, n. 4. o. *Knarkning*, f. 2.

KNARR, n. sing. Se *Knarrande*.

KNARR, m. 2. (fam.) Knarrig människa. *En gammal k.*

KNARRA, v. n. 1. 1) Säges om ett buller, bestående af flera korta, likformiga, hastigt på hvarandra följande ljud, uppkommet genom den regelbundet afbrutna tryckningen af fasta kroppar emot hvarandra. *Dörren k-r. Skon k-r.* — 2) (fam.) Vara knarrig.

KNARRANDE, n. 4. 1) Ljudet, då något knarrar. — 2) (fam.) Vresigt, ofta upprepadt yttrande af missnöje.

KNARRIG, a. 2. 1) Som ofta och med vresighet ger yttring af sitt missnöjda sinnestillstånd. *En k. gubbe.* — 2) Som röjer, tillkännagifver ett så beskaffadt sinnestillstånd. *K-t tal.*

KNARRIGHET, f. 3. Knarrigt sinne, lynne.

KNARRIGT, adv. På ett knarrigt sätt, med knarrighet.

KNARRNING, f. 2. Se *Knarrande*, 1.

KNASTER, n. sing. 1) Ett slags fin amerikansk röktobak, så kallad, emedan den i rörkorger (på spanska *Canasta*) öfverföres till Europa. — 2) (pop.) Dålig tobak.

KNASTRA, v. n. 1. (frequentativ af *Knarra*) Säges om en följd af oregelbundet, dock i allmänhet tätt på hvarandra följande, korta och hårda ljud. t. ex. af salt, som kastas i elden; äfv. om det likaledes sammansatta ljud, som höres, då man

äter på något hårdt, mört och poröst, t. ex. skorpor. — *Knastrande*, n. 4. o. *Knastring*, f. 2.

KNAT, m. 2. Se *Knorrhane*.

KNATTE, m. 2. pl. *knattar*. (fam.) Liten bål punch.

KNEK. (fam. af *Kneka*) *Komma, vara på k-en*, i dåliga omständigheter.

KNEKA, v. n. 1. (fam., af *Knä*) Af mattighet sjunka på knä.

KNEKT, knéckt, m. 2. (tyskt ord, som ursprungl. betydde Tjenare) 1) a) Sempel krigsman, som strider till fots; gemen soldat. — b) Sempel krigsman i allmänhet (innefattande äfven ryttare och artillerister). — c) Krigsman, så väl hög som låg. Säges för denna bem. i skämtsam eller half föraktlig mening, om officerare. *Bli k.* — 2) Benämning på de kort i en kortlek, som visa bilden af en krigsman. — Bildar sammansättningarna: Hjertes-, Ruter-, Klöfver-, Spader-, Trumfknekt. — 3) Benämning på åtskilliga redskap, hvarmed något fasthålls, t. ex. Ljusknekt, Stöfvelknekt. — 4) (skepp.) Se *Krysshull*. — 5) (i stångjernssmedjor) Träställning, som utanför hårdan uppbrår ändan af järnstängen. — *Ss. K-hora, -lön.*

KNEKTEKONTRAKT, knécktekänntråkt, n. 3. o. 5. Se *Rotekontrakt*.

KNEKTEHÅLL, n. 5. Det militära indelningsverket i Sverige, med afseende på knektarnes underhåll af den i rotar indelta jorden.

KNEKTETYG, n. 3. Så kallades i allmänhet krigarens beväring i äldre tider.

KNEKTHOP, m. 2. (föraktl.) *K-en*, krigsståndet. *Hasta en in i k-en.*

KNEP, n. 5. (af *Knipa*) Listig konst, listigt streck. *Ett fullt k.*, skadligt, förderfligt, elakt. *Bruka k.* — Bildar några sammansättningar, såsom: Krigs-, Spelknep, m. fl. — *Syn.* Streck, Spratt, Fuffens, Bugt, Krumbugt, Konster, Fickfack, Fukter, Funder.

Anm. *Ihre förmodar*, att ordet ursprungligen betydte sådant kniptag, hvarmed kämpar fordom vid brottning sökte fälla hvarandra till marken.

KNEPIG, a. 2. (fam.) Svår, mödosam, besvärlig.

KNES, m. 2. Rysk adelsman af första klassen.

KNIF, m. 2. pl. *knifvar*. 1) Redskap eller verktyg, bestående i allmänhet af en å ena sidan egghvass klinga, fästad i ändan af ett skaft, och som, af olika form och storlek, begagnas till mångfaldiga olika behof, såsom matens sönderskärning, då man spisar, pennformer, vid slöjdning, i handverk, o. s. v. *Hvass som en k. Stöta k-ven i någon.* (Fig. fam.) *Sätta någon k-ven på strupen*, bringa honom i yttersta trångmål. — Bildar en mängd sammansättningar, såsom: Bord-, Fäll-, Penn-, Tälj-, Förskärr-, Trädgårdsknif, m. fl. — 2) (särskilt) Bordknif. *K. och gaffel. Ett dussin k-var och gafflar.* — *Ss. K-blad, -fodral, -segg, -skaft, -slida, -styg.*

KNIFFIL, m. 2. Ett slags fil med tunn, knifformig genomskärning, likasom på en knif.

KNIFHARF, f. 2. pl. — *harfvar*. (landtr.) Ett slags harf med snedt liggande, i harfställningen insatta knifvar.

KNIFSA, kni'fssa, v. a. 1. (pop. o. fam.) *K. åf*, med knif afskära.

KNIFSMED, m. 5. Handverkare, som tillverkar alla slags knifvar, äfvensom bords- och köks-gafflar.